

Γκαμπριέλ

της

Ελευθερίας

Παπασημάκη

(Εξώφυλλο: Δημήτρης Λιμνιώτης)

1.

Ο Γκαμπριέλ δίπλωσε τα φτερά του. Έκατσε σ' ένα βράχο στην άκρη της παραλίας κι άρχισε να παρακολουθεί την παρέα που έκανε το πάρτι. Καμιά εικοσαριά παιδιά, με κιθάρες και ποτά, να γελάνε και να αστειεύονται, να χορεύουν και να τραγουδάνε. Πέρα στον ορίζοντα ο ήλιος ψυχορραγούσε στην πορτοκαλί θάλασσα. Απόλυτη ηρεμία διαπερνούσε την επιφάνεια του νερού· ηρεμία λίγο τρομακτική, λίγο παράταιρη, λίγο μυστήρια. Μ' ένα απαλό ξεφύσημα η θάλασσα ακουμπούσε την ακρογιαλιά χαράζοντας μικρές χαρακιές πάνω στην άμμο. Χωρίς θόρυβο, το μικρό κύμα περιδιάβαινε μπρος-πίσω ακολουθώντας τους ήχους των παιδιών.

Παρακολουθούσε την παρέα και σκεφτόταν ότι πια ήταν αργά· δεν μπορούσε να κάνει κάτι μπροστά στο μέλλον και πίσω στο παρελθόν. Σε άλλα μέρη, σε άλλες ένζωες σφαίρες, άλλοι άγγελοι που κάνουν την ίδια δουλειά μ' αυτόν μπορούσαν να εμφανίζονται μπροστά στα όντα λίγο πριν τους πάρουν την ψυχή για να τη μεταφέρουν στο Θάνατο, αλλά εδώ τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Δεν γνώριζε το λόγο, έτσι τα βρήκε και δεν είχε κανένα δικαίωμα να προσπαθήσει να τα αλλάξει.

Η Μαριαλίζα σηκώθηκε, τίναξε την ψιλή άμμο από το σορτσάκι της και άρχισε να βηματίζει πλάι στο κύμα. Μια σταγόνα νερό της δρόσισε το μάγουλο. Κάθισε στο βράχο. Άπλωσε τη ματιά της πέρα μακριά, στο αγκάλιασμα της θάλασσας με τον ουρανό, και σκέφτηκε πως η γνωριμία της με τον έρωτα, μόλις μία μέρα πριν, δεν της είχε αφήσει παρά μόνο ένα κενό· σαν να την πλημμύρισε ένας μικρός θάνατος. Ένας θάνατος που τα κατείχε όλα, ένα κλείστρο φωτογραφικής μηχανής που στο τσακ προλαβαίνει και κρατάει μέσα του την πιο δυνατή ανάσα του πιο αδύνατου σημείου του κορμιού της.

Ο Γκαμπριέλ σηκώθηκε. Ήθελε να φύγει. Αλλά δεν μπόρεσε.

Η Μαριαλίζα σηκώθηκε. Ήθελε να φύγει. Δεν ήξερε γιατί.

Ο Γκαμπριέλ άπλωσε τις φτερούγες του σαν ασπίδα.

Η Μαριαλίζα κοίταξε ξανά το θανατηφόρο αγκάλιασμα της θάλασσας με τον ουρανό. Τρόμαξε.

Ο Γκαμπριέλ φτερούγισε γύρω από τη Μαριαλίζα.

Η Μαριαλίζα έφυγε τρέχοντας.

Ο Γκαμπριέλ το είχε ξαναδεί.

Η Μαριαλίζα ποτέ.

Τα παιδιά στάθηκαν ακίνητα, οι κιθάρες σταμάτησαν, τα τραγούδια σταμάτησαν κι αυτά. Το Κύμα τους άρπαξε μεμιάς. Είχε έρθει ξαφνικά. Η

Μαριαλίζα δεν μπόρεσε να πιαστεί από πουθενά. Και παραδόθηκε στη δίνη της μαύρης θάλασσας.

~~

Το Κύμα ήταν ανεξέλεγκτο. Η μικρή πλατεία γέμισε μεμιάς νερό και οι φωτογραφίες των ανθρώπων που έτρεχαν να προλάβουν να δραπετεύσουν σκέπασαν με ιλουστρασιόν διάθεση το περιβάλλον. Η μαγνητική επιρροή του σύμπαντος όρισε το τέλος.

Ο Νίκολας με μια περίεργη αίσθηση ακούσματος κάποιων άλλων σκέψεων, με κάποια τρελή διάθεση να αφήσει πίσω την πραγματικότητα, έτρεχε να προλάβει το λεωφορείο. Ένα λεπτό ακόμα και θα το έχανε. Ήταν ο τάφος του.

Η Έλενα καθόταν στο πίσω κάθισμα. Τον είδε να μπαίνει αλλά δεν έδωσε σημασία στον περίεργο τουρίστα. Την ένοιαζε που την επόμενη μέρα έπρεπε να βρει λεφτά για τη δόση του σπιτιού. Δεν είχε δουλειά τους τελευταίους δύο μήνες. Ούτε για καθαρίστρια δεν την έπαιρναν. Ακούμπησε τη μύτη της στο τζάμι. Αυτό το λεωφορείο την έπνιγε. Ήταν ο τάφος της.

Ο Γκαμπριέλ έπεσε με φόρα πάνω στην οροφή του λεωφορείου. Οι φτερούγες του αναδιπλώθηκαν τραυματισμένες.

Ένα μικρό παιδί καθώς έπαιζε με το όπλο του πατέρα του, που βρήκε στο πάνω ράφι της ντουλάπας, σκότωσε τη μάνα του. Ο μικρός στάθηκε τρομαγμένος να κοιτάζει τα αίματα. Παντού αίματα. Το σπίτι σιωπηλό, δίπλωσε και τον σκέπασε. Ήταν ο τάφος του.

Στον κήπο μια γάτα νιαούρισε πεινασμένη. Είδε την έκρηξη και έφυγε τρέχοντας. Κρύφτηκε κάτω από ένα παγκάκι. Ήταν ο τάφος της.

Ο Γκαμπριέλ κάθισε για λίγο σιωπηλός, έψαξε το παγκάκι με τη ματιά του, το βρήκε κομματιασμένο και τη γάτα από κάτω. Θυμήθηκε. Η γάτα αυτή ήταν μια γάτα αιώνια, μοναδική, εφτάψυχη. Την έβλεπε να ψυχορραγεί καθώς άφηνε την τελευταία της πνοή που ο Γκαμπριέλ πήρε μαζί του.

Ένας πόλεμος μεταξύ των καρτέλ ναρκωτικών έριξε νεκρούς δεκάδες συνεργάτες και βαποράκια. Τα παιδιά που βρέθηκαν πίσω από το 19ο Γυμνάσιο Αθηνών στην αρχή της σχολικής χρονιάς θάφτηκαν σιωπηλά χωρίς να ειπωθεί τίποτα απολύτως στα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Οι έμποροι ναρκωτικών συνέχισαν τη δουλειά τους πίνοντας βότκες σε διάφορα στέκια εθισμένων.

Στην Ιαπωνία πολλά παιδιά μπήκαν για απεξάρτηση σε νοσοκομεία που χρηματοδοτούνταν από υπεράκτιες εταιρείες, που έπαιζαν πολλά χρήματα στο χρηματιστήριο της Νέας Υόρκης, επενδύοντας σε κάποιες άλλες εταιρείες παραγωγής ηλεκτρονικών online παιχνιδιών παγκόσμιας εμβέλειας. Σε κάθε γωνιά της Γης, καλωδιωμένοι άνθρωποι διαφόρων ηλικιών βομβαρδίζονται αναμεταξύ τους, με έπαθλο την πρωτιά σε ένα καινούργιο παιχνίδι.

Ο Γκαμπριέλ προσπάθησε να ισορροπήσει μεταξύ του πριν, του τώρα και του μετά. Ο χρόνος τον είχε μπερδέψει. Αισθανόταν ότι είχε χάσει το νήμα του. Σιγά-σιγά άρχισε να συμφιλιώνεται με την απόφασή του.

Σε μια σπηλιά στα νησιά Σβάλμπαρντ, στο βορειότερο σημείο της Νορβηγίας, μια λευκή αρκούδα προσπαθούσε να κρύψει τα δύο παιδιά της. Ο άγγελος κοίταξε τους κυνηγούς να φεύγουν με τις δύο λευκές τους γούνες κρεμασμένες στις θήκες των όπλων. Η μάνα αρκούδα δεν ήταν χρήσιμη.

Ο Γκαμπριέλ σκούπισε τα μάτια του. Η αίσθηση του χρόνου είχε γίνει ένα κουβάρι στον εγκέφαλό του. Άρχισε να χάνει μεγάλα κομμάτια από την ύπαρξή του.

~~

Η Μάνια καθόταν στο σκαμπό και παρατηρούσε τον Άρη που κοιμόταν στον καναπέ. Κρατούσε στο δεξί της χέρι το πριονωτό μαχαίρι που είχε αγοράσει πριν από μια βδομάδα από το υπερκατάστημα οικιακών ειδών. Το χτυπούσε ρυθμικά στην αριστερή της παλάμη. Σκεφτόταν ότι η τιμωρία του θα έπρεπε να ήταν πιο μεγάλη -όχι μόνο να τον σκοτώσει. Θα της ήταν πολύ εύκολο, αφού ο Άρης είχε πει περίπου οκτώ μπουκάλια μπίρα και δεν θα καταλάβαινε τι γινόταν, ούτε θα μπορούσε να αντιδράσει. Σκούπιζε κάθε λίγο το αίμα που έτρεχε από την άκρη των χειλιών της, μετά την μπουνιά που της είχε ρίξει. Άρχισε να συνειδητοποιεί ότι η τύχη ήταν πλέον με το μέρος της.

Ο θάνατός του θα ήταν λύτρωση για κείνη. Και σίγουρα θα γλίτωνε τη φυλακή αφού υπήρχαν πάνω στο κορμί της πολλά σημάδια από το γρονθοκόπημα. Άλλωστε, θα είχε και μάρτυρες τους γείτονες που γνώριζαν την κατάσταση και πολλές φορές της είχαν πει ότι πρέπει να τον αφήσει γιατί κινδύνευε η ζωή της.

Έπρεπε να το σκεφτεί πολύ για να πάρει την απόφασή της, αν και κατά βάθος λυπόταν για τη δεύτερη σκέψη της. Θα πλήρωνε ένα τίμημα που δεν της άξιζε αν τον άφηνε να ζήσει, εντούτοις ένιωθε ανακούφιση στην ιδέα ότι ο Άρης θα ζούσε πλέον μια ζωή πολύ δύσκολη.

Όση ώρα η Μάνια σκεφτόταν ποια θα ήταν η καλύτερη τιμωρία για τον Άρη, ο Γκαμπριέλ κι ο Θάνατος στεκόντουσαν πίσω από τον καναπέ, ανάμεσα στο κενό που δημιουργούσε με το τραπέζι του σαλονιού. Του εξηγούσε τις σκέψεις της Μάνιας και του έλεγε ότι με την αλλαγή που ήθελε να κάνει θα ερχόταν κι εκείνος πολλές φορές σε τέτοια διλήμματα. Σαφώς ήταν πολύ προτιμότερο να μην υπάρχουν αυτά τα διλήμματα· εκτελούσε το καθήκον του κι ήταν πολύ πιο απλά τα πράγματα. Άλλωστε δεν ήταν και πολύ σίγουρο ότι θα έπαιρνε πάντα τις σωστές αποφάσεις. Διότι δεν υπάρχουν σωστές και λάθος αποφάσεις. Υπάρχουν αποφάσεις που βολεύουν τον καθένα.

– Δηλαδή μου λες ότι αν επιλέξει τη δεύτερη απόφαση θα είναι κάτι που θα τη βολέψει; ρώτησε ο Γκαμπριέλ τον Θάνατο.

– Φυσικά. Γιατί έτσι θα τον τιμωρήσει πιο σκληρά. Και είναι αποφασισμένη να πληρώσει ένα πολύ ακριβό τίμημα προκειμένου να πάρει την εκδίκησή της.

– Όμως η δεύτερη απόφασή της θα είναι μοιραία και για κείνη.

– Ναι, αλλά τη βολεύει, γιατί μέσα της υπερισχύει το αίσθημα της εκδίκησης. Ίσως δεν μπορείς αυτή τη στιγμή να το καταλάβεις, αλλά αφού θα ζήσεις μαζί με τους ανθρώπους θα διαπιστώσεις ότι πολλές φορές γίνεται αυτό.

Ο Γκαμπριέλ κοιτούσε τη Μάνια που καθόταν αναποφάσιστη. Όταν ο Θάνατος του παράγγειλε ότι έπρεπε να πάει στο σπίτι τους για να πάρει την ψυχή του Άρη δεν μπορούσε να σκεφτεί ότι θα υπήρχε αυτή η ανατροπή. Και η δεύτερη σκέψη της Μάνιας ήταν αυτή ακριβώς η αφορμή που έκανε τον Γκαμπριέλ να αποφασίσει να σταματήσει τη δουλειά που έκανε αιώνια.

– Σε καταλαβαίνω, του είπε ο Θάνατος. Έχω έρθει κι εγώ πολλές φορές σ' αυτό το σημείο. Όμως εγώ δεν πρέπει να αλλάξω, δεν πρέπει να σταματήσω να κάνω τη δουλειά μου. Μπορείς να φανταστείς έναν κόσμο όπου θα εξαφανιζόμουν και δεν θα πέθαινε κανείς; Εσύ μπορείς να το κάνεις. Αλλά σ' το ξαναλέω. Θα είναι πολύ δύσκολο. Και βέβαια δεν θα μπορείς να επιστρέψεις στην τωρινή σου μορφή.

– Δεν με πειράζει. Δεν αντέχω άλλο αυτό που κάνω. Τουλάχιστον δεν θα βιώνω όλους αυτούς τους άδικους θανάτους.

– Εντάξει λοιπόν. Βιάζομαι πολύ. Σου έκανα πολύ μεγάλη χάρη να βρίσκομαι κοντά σου αυτή τη στιγμή. Είσαι ο μοναδικός άγγελος που αποφάσισε να κάνει κάτι τέτοιο και ήθελα να είμαι παρών. Τέλειωσε την τελευταία σου δουλειά και σου εύχομαι καλή συνέχεια στην καινούργια σου ζωή. Σου υπόσχομαι ότι θα σε βοηθήσω στην αλλαγή σου γιατί κατά βάθος σε θαυμάζω. Θα ξανασυναντηθούμε σε λίγα χρόνια, να ξέρεις... Οι άνθρωποι με φοβούνται, οπότε σίγουρα θα με φοβηθείς πολύ κι εσύ τότε. Και η μέχρι τώρα γνωριμία μας δεν θα σε βοηθήσει. Εγώ τη δουλειά μου θα κάνω.

Ο Γκαμπριέλ ακολούθησε τη Μάνια που προχώρησε προς το παιδικό δωμάτιο. Είδε τα δίδυμα που κοιμόντουσαν και τα ροδαλά τους πρόσωπα πόσο γαλήνια ήταν. Την είδε που έχωσε ξαφνικά το μεγάλο πριονωτό μαχαίρι στο πρώτο παιδί στο ύψος της καρδιάς του και πριν εκείνο προλάβει να βγάλει έστω ένα λυγμό το τράβηξε με δύναμη και το βύθισε στην καρδιά του άλλου. Μετά, αφήνοντας ένα δυνατό ουρλιαχτό, το έχωσε στην κοιλιά της και το τράβηξε με δύναμη μέχρι το στέρνο της.

Ο άγγελος, αφού έδωσε τις ψυχές στον Θάνατο, γύρισε και κοίταξε τα άψυχα κορμιά. Χοντρά δάκρυα άρχισαν να κυλούν απ' τα μάτια του. Για μια στιγμή τα 'κλείσε...

Όταν τα ξανάνοιξε βρέθηκε να κάθεται σ' ένα παγκάκι, σε μια σκοτεινή πλατεία, να κρυνώνει και να πεινάει. Αισθήσεις που του είχε εξηγήσει ο Θάνατος ότι νιώθουν οι άνθρωποι. Είχε ξεκινήσει την καινούργια του ζωή.

2.

Τίναξε τους ώμους του για να ανοίξει τις φτερούγες του και να τυλίξει το σώμα του. Κρύωνε πολύ. Προσπάθησε δυο-τρεις φορές και μετά θυμήθηκε ότι δεν έχει πια φτερούγες. Κοιτάχτηκε και είδε ότι φορούσε μια μαύρη φόρμα. *Πού στο καλό βρήκα αυτά τα ρούχα;* Στο νου του ήρθαν τα λόγια του Θανάτου, που του είχε υποσχεθεί ότι θα τον βοηθούσε. Φορούσε και αθλητικά παπούτσια. Παλιά του φάνηκαν, αλλά ήταν ζεστά. Τουλάχιστον τα πόδια του ήταν ζεστά.

Σηκώθηκε απ' το παγκάκι και κοίταξε γύρω του. Ερημιά... Σκοτάδι κι ερημιά. Γύρω απ' την πλατεία υπήρχαν κάποια κτίρια παλιά κι εγκαταλειμμένα. Δυο μπαράκια στη μια άκρη της πλατείας· οι βιτρίνες τους ήταν σπασμένες και μπροστά τους πεταμένα τραπέζια και καρέκλες. Έμοιαζε να 'χαν γίνει κανονικές μάχες εκεί μέσα.

Στο κέντρο της πλατείας υπήρχε ένα σιντριβάνι, χωρίς νερό, μόνο σκουπίδια και σαπίλα. Προσπάθησε να δει καλύτερα, αλλά δεν μπορούσε να ξεχωρίσει ανάμεσα στο βρωμερό σωρό κάτι που θα μπορούσε να φάει. Και πεινούσε, πρώτη φορά πεινούσε.

Τρεις δρόμοι ξεκινούσαν απ' την πλατεία. Τα φώτα τους ήταν σπασμένα κι από παντού κρέμονταν καλώδια. Κοίταξε στον ουρανό... Ένα μεγάλο μπλε φεγγάρι, πολύ μεγαλύτερο απ' ό,τι ήξερε ότι είναι το φεγγάρι. Και το έντονο μπλε χρώμα τον παραξένεψε ιδιαίτερα. *Πού βρέθηκα; Ποιος είναι αυτός ο τόπος;* Ήξερε τα πάντα πάνω στη Γη, όλες τις πόλεις, τα χωριά, τους δρόμους, τις θάλασσες, τα βουνά. Τα πάντα. Αυτός ο τόπος δεν του θύμιζε τίποτα.

Πήρε τον πρώτο δρόμο που ξεκινούσε από την πλατεία. Η ίδια ερημιά κι εκεί. Τα κτίρια άδεια κι εγκαταλειμμένα. Κάποια είχαν αρχίσει να καταρρέουν. Μπαλκόνια μισοπεσμένα, πόρτες που έχασκαν ανοιχτές σαν μαύρες τρύπες έτοιμες να τον καταπιούν, κομμάτια από τοίχους και τούβλα στο πεζοδρόμιο.

– Ωραία βοήθεια! Μια φόρμα κι ένα ζευγάρι φορεμένα αθλητικά παπούτσια, μουρμούρισε.

Στο δρόμο επικρατούσε χάος από τρακαρισμένα αυτοκίνητα. Άλλα παρατημένα μέσα στη μέση βιαστικά, άλλα σε μετωπική σύγκρουση μεταξύ τους, τα περισσότερα καμένα. Ούτε ένας άνθρωπος, μια γάτα, ένας σκύλος. Καμιά ζωή. Απέραντη και θλιβερή σιωπή τον κατάπιε.

~~

Άκουσε δυνατά τρεχαλητά να έρχονται από τη μεριά της πλατείας. Κατευθύνονταν σ' εκείνον. Αυθόρμητα ανέβηκε στο πεζοδρόμιο. Στράφηκε προς το θόρυβο κι ένα περίεργο συναίσθημα έκανε την καρδιά του ν' αναπηδήσει.

Αυτός θα είναι ο φόβος.

Μέσα απ' το πυκνό σκοτάδι είδε καμιά δεκαριά ανθρώπους να τρέχουν προς το μέρος του. Προσπάθησε να διακρίνει αν είχαν φιλικές διαθέσεις, αν ήταν άντρες, αν ο στόχος τους ήταν εκείνος ο ίδιος. Ο φόβος τον ακινητοποίησε στο πεζοδρόμιο. Δεν μίλαγε κανείς τους. Όταν πλησίασαν αρκετά είδε ότι ήταν και άντρες και γυναίκες. Άρχισε να ιδρώνει. Σκέφτηκε πως μάλλον η ζωή του θα τελειωνε πολύ γρήγορα.

Οι άνθρωποι έτρεχαν ανάμεσα απ' τα παρατημένα και καμένα αυτοκίνητα. Άκουγε τις λαχανιασμένες ανάσες τους. Δεν του έδωσαν καμία σημασία, τον προσπερνούσαν. Και τότε, τη στιγμή ακριβώς που κάνα δυο τελευταίοι περνούσαν, μια γυναίκα σταμάτησε, τον κοίταξε, άλλαξε πορεία κι έτρεξε κοντά του. Του βούτηξε το χέρι και του 'πε με σιγανή φωνή:

– Είσαι τρελός; Τι στέκεσαι εδώ έτσι; Γρήγορα, τρέξε, έρχονται τα κούγκα.

Άρχισε να τρέχει μαζί της. Έφτασαν τους υπόλοιπους, που 'χαν κόψει λίγο και τους περίμεναν. Κοίταξαν ερωτηματικά τον Γκαμπριέλ· μύριζε τον ιδρώτα τους, το φόβο τους. Η γυναίκα συνέχισε να τρέχει, συνέχισαν κι εκείνοι.

– Πού είμαστε; ρώτησε τη γυναίκα.

Εκείνη έβαλε το δάχτυλο στο στόμα της, για να κάνει ησυχία. Διέσχισαν τον δρόμο. Η πόλη σαν να τελειωνε ξαφνικά εκεί, στο τέλος του δρόμου. Είδε ν' απλώνεται μια πεδιάδα. Δεξιά κι αριστερά, ψηλά δέντρα, που δεν τα 'χε ξαναδεί, σαν γίγαντες στο έντονο μπλε φως του φεγγαριού. Στο τέλος της πεδιάδας ψηλά χιονισμένα βουνά απλώνονταν παντού κι έκοβαν τον ορίζοντα.

Βγήκαν στην πεδιάδα. Τότε ακούστηκε η βουή απ' τα κτίρια που γκρεμίζονταν πίσω τους. Ένας κουρνιαχτός άρχισε να απλώνεται πάνω από τη σκοτεινή πόλη και να φτάνει σ' αυτούς. Αφού έτρεξαν λίγο ακόμα, έστριψαν όλοι προς τα δέντρα και χώθηκαν στο δάσος.

Δευτερόλεπτα αργότερα ο Γκαμπριέλ είδε μεγάλα κομμάτια γης να ανασηκώνονται. Οι πρώτοι που έφτασαν στις καταπακτές βούτηξαν μέσα τους. Η γυναίκα, κρατώντας τον ακόμα απ' το χέρι, βούτηξε κι εκείνη μαζί του μέσα σε μια απ' αυτές. Ήταν οι τελευταίοι και πρόλαβαν - λίγο πριν κλείσει.

Άρχισαν να κατακυλούν σε μια σκοτεινή χοάνη. Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα έπεσαν με φόρα πάνω σ' ένα τεράστιο, μαλακό επίπεδο κι άρχισαν να αναπηδούν. Χαμηλό φως απλωνόταν γύρω. Στάθηκαν όρθιοι. Εκατό άνθρωποι τον κοίταξαν με περιέργεια. Η γυναίκα τον ξαναπήρε απ' το χέρι κι άρχισαν να γλιστρούν σε μια κατηφορική μεριά. Όταν πάτησαν κάτω, γύρισε και την κοίταξε. Κάτι του θύμιζε απροσδιόριστα, αλλά δεν ήταν σε θέση να θυμηθεί ακριβώς. Πείναγε πολύ, ήταν κουρασμένος κι ένιωθε τον κίνδυνο να τον τυλίγει. Τα μάτια του θόλωσαν. Οι άνθρωποι άρχισαν να τους πλησιάζουν. Η γυναίκα άφησε το χέρι του Γκαμπριέλ και προχώρησε δυο βήματα μπροστά.

– Τον βρήκα να στέκεται. Φαινόταν χαμένος. Κοίταζε που τρέχαμε κι έδειχνε σαν να μη γνωρίζει τι συμβαίνει. Δεν είναι κακός.

Ένας άντρας με πράσινη κάπα, που του σκέπαζε σχεδόν όλο το κορμί, πλησίασε τη γυναίκα.

– Και πού το ξέρεις εσύ; Τόσον καιρό τώρα πού ήταν; Τρία χρόνια έχουν περάσει. Πώς και δεν τον είχαμε δει νωρίτερα;

– Σίγουρα θα υπάρχουν κι άλλοι, αρχηγέ, του απάντησε η γυναίκα. Κρυμμένοι. Σ' το έχω ξαναπεί, δεν μπορεί να είμαστε οι μόνοι που έχουμε απομείνει.

– Πώς σε λένε; ρώτησε ο αρχηγός τον Γκαμπριέλ. Πού κρυβόσουν τρία χρόνια τώρα;

Ο Γκαμπριέλ άρχισε να σκέφτεται. Δεν μπορούσε να τους πει την αλήθεια. Δεν θα τον πίστευαν. Και τι εννοούσε αυτός ο άνθρωπος ότι τρία χρόνια ήταν κάπου κρυμμένος;

– Δεν ξέρω πώς βρέθηκα σ' αυτή την πόλη. Δεν θυμάμαι το όνομά μου. Δεν θυμάμαι τίποτα. Ξαφνικά σαν να ξύπνησα και να βρέθηκα στην πλατεία αυτής της πόλης. Δεν ξέρω.

– Θα είναι από κάποια άλλη αποικία, είτε μια γυναίκα απ' το πλήθος.

– Κι αν πέρασε από το άνοιγμα;

– Πες μου την αλήθεια, ξαναρώτησε ο αρχηγός με δυνατή και θυμωμένη φωνή. Ήρθες απ' την άλλη μεριά;

– Δεν ξέρω, δεν θυμάμαι.

– Πάντως στεκόταν σαν να μην ήξερε ούτε πού είναι, ούτε τι γίνεται, είτε η γυναίκα που τον είχε πάρει από το χέρι. Αν δεν τον τραβήξει, σίγουρα θα τον είχαν κατασπαράξει τα κούγκα.

Ήταν οι τελευταίες λέξεις που άκουσε ο Γκαμπριέλ. Σκοτάδι τύλιξε μεμιάς το μυαλό του.

3.

Όταν άνοιξε τα μάτια του επικρατούσε ησυχία. Όπως ήταν ξαπλωμένος, έβλεπε απέναντι στον τοίχο ένα τεράστιο παράθυρο που ήταν σκοτεινό, σαν μια απέραντη νύχτα. Μυρωδιά λεμονιού και κανέλας, μαζί με μια τρυφερή φωνή απλώθηκε γύρω του.

– Πιες το αυτό. Θα σου κάνει καλό.

Ανασηκώθηκε όσο μπορούσε και είδε τη γυναίκα που τον πήρε από την πόλη. Ήταν όμορφη. Κρατούσε μια μεγάλη κούπα που άχνιζε. Την πήρε απ' τα χέρια της και την πλησίασε στο στόμα του, όπως είχε δει τους ανθρώπους να κάνουν. Ακούμπησε τα χείλη του στο στόμιο της κούπας και την ανασήκωσε. Το καυτό υγρό άρχισε να κυλάει στο πιγούνι του. Ένιωσε κάψιμο κι αμέσως την απομάκρυνε. Κοίταξε αμήχανα τη γυναίκα.

– Τι; του είπε εκείνη. Ξέχασες και πώς πίνουν;

– Όχι... να...

Εκείνη πήρε απ' το τραπέζι μια άλλη κούπα και τη γέμισε τσάι με μια κουτάλα που ήταν βυθισμένη σε μια κατσαρόλα. Έφερε την κούπα στα χείλη της, τα μισάνοιξε κι έστρεψε στο πλάι για να μπορέσει ο Γκαμπριέλ να τη δει πώς πίνει.

– Να καταπίνεις θυμάσαι; Μπορείς να χρησιμοποιήσεις το κουτάλι που έχω εδώ. Και πρόσεξε, μην τα κάνεις αυτά μπροστά στους άλλους.

Ο Γκαμπριέλ πήρε το κουτάλι από το τραπέζι και άρχισε σιγά-σιγά να πίνει όσο τσάι είχε απομείνει στην κούπα.

– Τι είσαι; τον ρώτησε η γυναίκα.

– Άνθρωπος είμαι, τι είμαι; απάντησε εκείνος πίνοντας τσάι. Αυτό που ένιωθε ήταν υπέροχο. Θυμήθηκε τους ανθρώπους που μιλούσαν για τη γεύση, για το φαγητό.

– Θέλω κάτι να φάω. Πεινάω!

Η γυναίκα πήρε από το τραπέζι μια πετσέτα που μέσα της είχε ένα μεγάλο κομμάτι ψωμί και του το έδωσε.

– Μην το χάσεις όλο στο στόμα σου. Να κόβεις λίγο-λίγο.

– Πώς σε λένε;

– Νέμη.

– Πού βρισκόμαστε;

– Κάτω απ' τη γη. Έχουμε φτιάξει έναν οικισμό για να κρυβόμαστε από τα κούγκα. Κατά διαστήματα βγαίνουμε και ψάχνουμε για διάφορα πράγματα που μας

βοηθάνε στην επιβίωση... Και για άλλους ανθρώπους. Τους το λέω ότι υπάρχουν κι άλλοι. Να! Πώς βρέθηκες κι εσύ;

– Τι ‘ναι τα κούγκα;

– Τέρατα... Τρέφονται με ανθρώπους και ζώα. Είναι κουφά και τυφλά. Καταλαβαίνουν από την όσφρηση ότι κάποιο ζωντανό πλάσμα είναι κοντά τους, αλλά πρέπει να είναι πολύ κοντά τους για να το πάρουν είδηση. Πιστεύουμε ότι έχουν και κάποιες άλλες ικανότητες για να μπορούν να κυνηγήσουν, αλλά προς το παρόν δεν τις ξέρουμε. Πριν λίγες μέρες καταφέραμε και πιάσαμε ένα μικρό τους. Το έχουμε σε ένα κλουβί από ατσάλι. Τα μικρά τους δεν τρώνε σάρκες. Τρέφονται μόνο με υγρά. Του δίνουμε τσάι και κάποιο δυναμωτικό υγρό, ίσα-ίσα για να συνεχίσει να ζει και το μελετάνε οι επιστήμονές μας. Αυτό βέβαια έχει θυμώσει πολύ την οικογένειά του και δεν σταματούν στιγμή να το ψάχνουν.

– Δεν είμαστε στη Γη;

– Στον πλανήτη λες; Ναι, στη Γη είμαστε.

– Ποια χρονιά;

– 4205

– 4205; Και πότε εμφανίστηκαν τα κούγκα;

– Πριν από τρία χρόνια. Δημιουργήθηκε ένα άνοιγμα, μάλλον ανάμεσα σε παράλληλους κόσμους, κι αυτά πέρασαν από εκεί. Δεν μου απάντησες όμως. Τι είσαι;

Ο Γκαμπριέλ δεν μίλησε. Κοίταξε το δωμάτιο. Πλησίασε στο παράθυρο και κατάλαβε ότι ήταν ψεύτικο. Στη μια πλευρά τουωματίου υπήρχε μια μεταλλική πόρτα, χωρίς χερούλι από τη μέσα μεριά.

– Δεν υπάρχει τρόπος να ανοίξουμε και να φύγουμε. Μόνο απ' έξω ανοίγει, του είπε η Νέμη. Βέβαια μπορώ να καλέσω εγώ από τον πομπό που έχω στο χέρι μου και θα έρθουν.

– Τι θα γίνει τώρα; ρώτησε ο Γκαμπριέλ. Έχω καταλάβει ότι με αντιμετωπίζουν με καχυποψία. Και, ειλικρινά σου λέω, δεν ξέρω πώς βρέθηκα εδώ. Μάλλον πέρασα κι εγώ από το άνοιγμα.

– Και γι' αυτό έχασες τη μνήμη σου;

– Μάλλον...

Την ίδια στιγμή ακούστηκε μεταλλικός ήχος κι η πόρτα άνοιξε. Μπήκε μέσα ένας νεαρός άντρας. Έκανε νόημα στην Νέμη, που σηκώθηκε απ' την καρέκλα κι απομακρύνθηκε από τον Γκαμπριέλ. Ο νεαρός τον πλησίασε και πριν καλά-καλά το καταλάβει, έδωσε σφιχτά το αριστερό του χέρι με το δικό του δεξί. Ένιωσε το

σφίξιμο, έκανε μια προσπάθεια να ελευθερώσει το χέρι του, αλλά κατάλαβε ότι αυτό ήταν αδύνατον. Ο νεαρός άντρας τον τράβηξε απότομα προς την πόρτα κι άρχισαν να βαδίζουν σε ένα μακρύ διάδρομο. Η Νέμη τούς ακολούθησε.

Καθώς περπατούσαν στους διαδρόμους, ο Γκαμπριέλ παρατηρούσε σε διάφορα σημεία στους πλαϊνούς τοίχους να περνάνε φωτογραφίες από έναν κόσμο που δεν ήταν κατεστραμμένος. Έβλεπε πεντακάθαρες θάλασσες, καταπράσινα λιβάδια, πολλά δάση με τα πανύψηλα δέντρα που είχε δει νωρίτερα, πόλεις που τα κτίρια τους ήταν τα περισσότερα γυάλινα. Στους δρόμους οι άνθρωποι περπατούσαν χαμογελαστοί και λίγοι χρησιμοποιούσαν λεωφορεία, που πετούσαν λίγα μέτρα πάνω από τη γη. Ο ουρανός ήταν καθαρός, αν και κάποιες φορές έβλεπε και φωτογραφίες από βροχή. Η Νέμη του εξήγησε ότι αυτό το κάνουν για να μην ξεχάσουν πόσο όμορφος ήταν ο κόσμος.

– Θα ξέρεις βέβαια, του είπε, ότι είχαμε καταφέρει να εξαλείψουμε όλα τα δυσάρεστα του πολιτισμού μας.

– Δεν θυμάμαι, είπε για μία ακόμα φορά ο Γκαμπριέλ.

– Ελαχιστοποιήσαμε την εκμετάλλευση των πόρων της γης. Αλλάξαμε τον τρόπο ζωής και δεν ζούσαμε στοιβαγμένοι στις πόλεις. Φτιάξαμε μικρότερους οικισμούς κι όλοι ασχολιόμασταν με τη φροντίδα της γης. Αλλά είμαι σίγουρη ότι κάπου στο βάθος του μυαλού σου όλα αυτά σου είναι γνωστά. Θα θυμηθείς κάποια στιγμή. Εκτός και αν...

Τον κοίταξε με νόημα. Ο Γκαμπριέλ ανταπέδωσε το βλέμμα της, αλλά προτίμησε να μείνει σιωπηλός.

Μετά από λίγο μπήκαν σ' έναν μεγάλο χώρο, ένα αμφιθέατρο. Πίσω από ένα μακρόστενο τραπέζι καθόντουσαν καμιά δεκαριά άνθρωποι. Ήταν όλοι επίσημα ντυμένοι και φορούσαν πράσινες κάπες.

– Αυτοί αποτελούν το συμβούλιό μας, ψιθύρισε η Νέμη. Είναι οι αρχηγοί μας και ο καθένας ελέγχει κάποιον τομέα που έχει αναλάβει.

Προχώρησαν και στάθηκαν μπροστά στο μεγάλο τραπέζι. Ο άντρας που καθόταν στη μέση του τραπεζιού σηκώθηκε όρθιος και είπε στο νεαρό να λύσει το χέρι του Γκαμπριέλ. Με ένα νεύμα του, έδειξε στη Νέμη να πάει προς τα πίσω.

– Νομίζω ότι η Νέμη σου εξήγησε πού ζούμε και πώς είναι η κατάσταση αυτή τη στιγμή, είπε στον Γκαμπριέλ. Αυτό που έχουμε καταφέρει, παρά το γεγονός ότι τα κούγκα έχουν καταστρέψει τις περισσότερες πόλεις, είναι να μπορούμε να εκμεταλλευόμαστε τις γνώσεις μας και την επιστημονική μας κατάρτιση, έτσι ώστε να γίνει βιώσιμη η ζωή μας κάτω από τη γη. Μέχρι τώρα, κι επειδή επιμένουν κάποιοι, έχουμε στείλει περιπολίες πάνω, μήπως υπάρχουν κι άλλοι άνθρωποι. Βέβαια, τρία χρόνια μετά, είναι εξαιρετικά απίθανο να 'χει καταφέρει να επιβιώσει κάποιος μόνος του. Υπάρχουν κι άλλες αποικίες, σε διάφορα σημεία της γης, αλλά

βρίσκονται αρκετά μακριά μας. Μετά από πολλές επιστημονικές έρευνες καταλήξαμε ότι ανοίχτηκε ένα ρήγμα στο χρόνο κι από εκεί πέρασαν τα κούγκα. Στην αρχή όταν το είδαμε νομίζαμε ότι ήταν ανεμοστρόβιλος. Τα τελευταία τρία χρόνια μόνο εσύ έχεις βρεθεί να τριγυρνάς πάνω στη γη. Και δεν φαίνεσαι ούτε ταλαιπωρημένος, ούτε κάποιος που κρυβόταν. Περιμένουμε λοιπόν να μας εξηγήσεις από πού ήρθες. Από κάποια άλλη αποικία;

– Μπορεί. Δεν θυμάμαι, είπε και πάλι ο Γκαμπριέλ.

– Αυτό ένα πράγμα μόνο μπορεί να σημαίνει. Να πέρασες από το ρήγμα κι εσύ, αλλά το περίεργο είναι ότι μάλλον πέρασες τρία χρόνια μετά την εμφάνιση των κούγκα. Αυτό στην αρχή μας είχε μπερδέψει. Καταλήξαμε ότι το ρήγμα αυτό συνδέει πολλούς χρόνους μαζί και γίνεται μεταφορά κατά καιρούς διαφόρων όντων και ανθρώπων. Κάτι πολύ επικίνδυνο. Δεν το είχαμε καταλάβει. Στη μέχρι πριν τρία χρόνια ιστορία της γης, κούγκα δεν είχαν υπάρξει. Επομένως ήρθαν απ' το μέλλον. Εσύ όμως δεν έχεις έρθει από το μέλλον. Είσαι από πολύ πιο παλιά εποχή - φαίνεται απ' τα ρούχα που φοράς: είναι φτιαγμένα από υλικά που η ανθρωπότητα είχε σταματήσει να χρησιμοποιεί... Θα πρέπει ν' αποφασίσουμε τι θα κάνουμε με σένα. Κατ' αρχάς, αποφασίσαμε να σου δώσουμε ένα όνομα. Κάποτε οι άνθρωποι πίστευαν σε υπερφυσικά όντα, τους θεούς: δεισιδαιμονίες των παλιών. Ένας απ' τους αγγελιοφόρους των... θεών λεγόταν Γαβριήλ. Αυτό το όνομα θα 'χεις, μέχρι να θυμηθείς το δικό σου.

Ο Γκαμπριέλ κοίταξε τον άντρα στα μάτια. Κατάλαβε την ειρωνεία του. Δεν πίστεψε ότι ήταν τυχαίο που του έδωσαν το ελληνικό του όνομα. Μάλλον τους το 'χε ψιθυρίσει ο Θάνατος.

– Δεν μπορούμε να σε εμπιστευτούμε, συνέχισε ο αρχηγός. Θα μείνεις σ' ένα δωμάτιο δίπλα στη Νέμη, που θ' αναλάβει να σ' επιτηρεί. Θα σου δείξει τον τρόπο να λάβεις όλες τις γνώσεις που έχουμε μέχρι τώρα. Αν πραγματικά -όπως λες- δεν θυμάσαι, μέσα απ' αυτή τη διαδικασία ίσως ξαναβρείς τη μνήμη σου. Οι γνώσεις που θα σου δοθούν θα είναι κατά βάση ιστορικές. Θα πρέπει να τα μάθεις σ' ένα μήνα. Μετά θα υποβληθείς σε κάποια δοκιμασία. Αν την περάσεις, τότε θα ενσωματωθείς στην κοινωνία μας. Θα είμαστε επιφυλακτικοί απέναντί σου και θα παρακολουθούμε όλες σου τις κινήσεις... Τουλάχιστον μέχρι να αποδειχτεί από πού και πώς ήρθες... Και τώρα μπορείτε να πηγαίνετε.

Η Νέμη πήρε τον Γκαμπριέλ από το μπράτσο. Τον οδήγησε έξω από το αμφιθέατρο κι ακολουθώντας τους διαδρόμους έφτασαν σε κάποιο δωμάτιο. Ήταν αρκετά ευρύχωρο, μ' ένα πολύ μεγάλο κρεβάτι, τραπέζι με τέσσερις καρέκλες, καναπέ και ντουλάπα. Πάνω στον τοίχο, απέναντι από τον καναπέ, μια τεράστια οθόνη καταλάμβανε το μεγαλύτερο μέρος του.

Ο Γκαμπριέλ κατάλαβε ότι πεινούσε πολύ. Η Νέμη, λες κι είχε διαβάσει τη σκέψη του, πάτησε κάτι στον πομπό που φορούσε. Λίγο μετά μια γυναίκα που έσερνε ένα τρόλει με φαγητό άνοιξε την πόρτα και μπήκε.

– Χρειάζεται να σου θυμίσω πώς τρώνε με πιρούνι; τον ρώτησε.

– Αν μπορείς...

Κάθισαν στο τραπέζι. Η Νέμη πήρε ένα πιρούνι, κάρφωσε μια πατάτα, την έβαλε στο στόμα της κι άρχισε να τη μασάει. Ο Γκαμπριέλ δεν χρειάστηκε τίποτα παραπάνω. Σε λίγο τα πιάτα είχαν αδειάσει και μια γλυκιά κούραση βάρυνε τα μάτια του.

– Θα σ' αφήσω να ξεκουραστείς. Έχεις ανάγκη από έναν καλό ύπνο. Υπάρχουν καθαρά ρούχα στην ντουλάπα. Στο μπάνιο μπορείς να καθαριστείς. Δεν υπάρχει νερό διαθέσιμο για πλύσιμο, μόνο για να πίνουμε. Η καθαριότητά μας γίνεται με υπερακτίνες... Είναι αργά. Ακολουθούμε το ρυθμό της μέρας έστω και αν το φως είναι τεχνητό. Από αύριο θ' αρχίσουμε την εκπαίδευσή σου. Πάρε αυτό τον πομπό. Τους φοράμε συνέχεια. Έτσι ανοίγουμε τις πόρτες, έτσι ζητάμε φαγητό, μ' αυτούς επικοινωνούμε μεταξύ μας. Αν χρειαστείς οτιδήποτε με καλείς πατώντας αυτό το κουμπί. Μένω στο διπλανό δωμάτιο.

Άνοιξε την πόρτα με τον πομπό της κι έφυγε χωρίς να του πει τίποτα άλλο. Ο Γκαμπριέλ κάθισε στον καναπέ κι άρχισε να σκέφτεται τον ύπνο. Δεν είχε κοιμηθεί ποτέ στη ζωή του. Όμως ένιωθε την κούραση. Σκέφτηκε ότι θα έπρεπε να συνηθίσει ακόμα και το ελληνικό του όνομα.

– Γαβριήλ, είπε, κι ένας βαθύς ύπνος τον πήρε στον καναπέ.

4.

Ένα μήνα μετά είχε σχεδόν ενσωματωθεί στον κόσμο της αποικίας. Απολάμβανε την καθημερινότητα της ζωής και σιγά-σιγά απέκτησε και κάποιους φίλους. Η σχέση του με τη Νέμη είχε εξελιχθεί σε φιλική. Πολλές φορές όταν την κοιτούσε ένιωθε ένα σφίξιμο στο στομάχι του και γρήγορους παλμούς στην καρδιά του. Έψαξε στην ηλεκτρονική βιβλιοθήκη που υπήρχε, για να καταλάβει τι ήταν. Το μόνο που ανακάλυψε από όσα διάβασε ήταν ότι έπασχε από κάποια καρδιοπάθεια. Όταν το είπε αγχωμένος στη Νέμη, εκείνη γέλασε και του απάντησε ότι άλλος ήταν ο λόγος - χωρίς να του εξηγήσει.

Πολλά βράδια πήγαινε στο δωμάτιό του και συζητούσαν με τις ώρες. Του εξιστορούσε τα γεγονότα της εποχής της και πώς τα κούγκα είχαν καταστρέψει σχεδόν όλο τον πλανήτη. Πολλές φορές τον ρωτούσε ξανά ποιος ήταν και τι ακριβώς έκανε πριν εμφανιστεί εκείνο το κρύο βράδυ. Ο Γαβριήλ επέμενε ότι δεν θυμόταν κάτι.

Την τελευταία μέρα πριν το τέλος του μήνα, η Νέμη πήγε νωρίς το πρωί όπως συνήθιζε στο δωμάτιό του.

– Σήμερα θα πάμε να σου δείξω το μικρό κούγκα. Είναι κάτι ακόμα που πρέπει να κάνεις πριν την τελευταία δοκιμασία.

Άπλωσε το χέρι της και τον άγγιξε στο μπράτσο. Ανατριχίλα διαπέρασε το κορμί του. Την κοίταξε στα μάτια και κατάλαβε ότι αυτό που ένιωθε για τη Νέμη δεν ήταν μια απλή φιλία· ήθελε να την πάρει αγκαλιά, να αισθανθεί το κορμί της πάνω στο δικό του.

Η Νέμη πλησίασε περισσότερο και τον χάιδεψε στο μάγουλο.

– Δεν είναι απλά τα πράγματα, Γαβριήλ. Για κανέναν μας.

Καθώς προχωρούσαν στο διάδρομο, ο Γαβριήλ της είπε ότι ήταν πολύ μεγάλο λάθος που έχουν πάρει το μικρό από τη μάνα του.

– Θα είναι πολύ οργισμένη, να ξέρεις. Θα προσπαθήσει να το βρει και να το πάρει πίσω. Πρέπει να φοβόμαστε την οργή της μάνας όταν βάζουμε το παιδί της σε κίνδυνο.

Αφού κατέβηκαν στον τρίτο όροφο, έφτασαν μπροστά σε μια μεγάλη πόρτα. Την άνοιξαν και μπήκαν. Πλησίασαν το κλουβί και το κούγκα άρχισε να μυρίζει γύρω. Σε λίγο είχε σηκωθεί όρθιο και πλησίασε τα κάγκελα. Ο Γαβριήλ είδε ότι ήταν ένα πολύ όμορφο, αν και ήδη τεράστιο ζώο. Η γούνα του είχε ένα απαλό, γκριζο χρώμα και τ' αυτιά του ήταν μικρά. Η μύτη του ήταν σχετικά μεγάλη, όπως και το στόμα του. Τεράστια δόντια είχαν αρχίσει να φυτρώνουν και ο Γαβριήλ όπως τα είδε αναρωτήθηκε πόσο μεγάλα θα γίνουν όταν ενηλικιωθεί. Τότε το μικρό κούγκα σταμάτησε να μυρίζει, άπλωσε την πάνω πατούσα του και την έβγαλε από τα κάγκελα. Άρχισε να κλαίει με παράπονο.

– Θα πεινάει, είπε η Νέμη.

Το κούγκα συνέχισε να είναι στραμμένο προς τον Γαβριήλ και να κλαίει, ακόμα κι όταν τεράστια μπουκάλια γεμάτα με κάποιο γαλακτερό υγρό έπεσαν από ανοίγματα στην οροφή μέσα στο κλουβί .

Η Νέμη κοιτούσε παραξενεμένη μια το κούγκα και μια τον Γαβριήλ.

– Τι περίεργο, είπε. Αυτό τρώει με βουλιμία μόλις πέφτουν τα μπουκάλια.

Ο Γαβριήλ δεν μίλησε. Άπλωσε το χέρι του κι άγγιξε την πατούσα του μικρού κούγκα. Η Νέμη προσπάθησε να τον τραβήξει μακριά, αλλά εκείνος της έκανε νόημα να σταματήσει. Το κούγκα στο άγγιγμα του Γαβριήλ σταμάτησε να κλαίει. Μετά από λίγη ώρα που το μικρό κούγκα ηρέμησε, πήγε πίσω και πήρε ένα από τα μπουκάλια. Επέστρεψε κι έβγαλε την πατούσα του έξω από τα κάγκελα. Ο Γαβριήλ συνέχισε να το χαϊδεύει, ενώ εκείνο έπινε.

~

Επέστρεψαν αμίλητοι.

– Δεν καταλαβαίνω τίποτα, είπε η Νέμη κάποια στιγμή.

– Δεν χρειάζεται να κάνεις μεγάλη προσπάθεια, της απάντησε ο Γαβριήλ. Το μικρό κατάλαβε ότι δεν το βρίσκω σωστό που το 'χετε πάρει απ' τη μάνα του.

– Δηλαδή θες να μου πεις ότι έχει διαίσθηση;

– Ίσως.

Όταν έφτασαν στο δωμάτιό του, η Νέμη του ζήτησε να μείνει λίγο ακόμα μαζί του.

– Μπορείς επιτέλους να μου πεις ποιος είσαι; τον ρώτησε. Είσαι τελείως διαφορετικός απ' τους υπόλοιπους. Κοίτα, αύριο που θα περάσεις από την επιτροπή των αρχηγών είμαι υποχρεωμένη όλα αυτά που έγιναν σήμερα με το μικρό κούγκα να τους τα πω.

– Ωραία. Να τους τα πεις.

– Ναι, αλλά σ' αυτή την περίπτωση οι αρχηγοί θα έχουν σοβαρό πρόβλημα μαζί σου. Ίσως σε διώξουν απ' την αποικία. Πρέπει να τους πείσεις ότι είσαι εντάξει, αλλιώς θα σε στείλουν έξω. Και τότε τα πράγματα θα γίνουν πολύ δύσκολα για σένα...

Δεν είχε προλάβει να ολοκληρώσει την πρότασή της όταν ένας υπερβολικά δυνατός θόρυβος ακούστηκε από πάνω. Σαν να έσπαγε κάτι μεγάλο και μεταλλικό. Στη συνέχεια σειρήνες άρχισαν να ουρλιάζουν, τα φώτα να αναβοσβήνουν και μια φωνή ηχούσε από τα μεγάφωνα: «Προσοχή, κίνδυνος. Δεν είναι άσκηση, ακολουθήστε τις οδηγίες των αρχηγών σας».

Η Νέμη πήρε τον Γαβριήλ από το χέρι κι άρχισαν να τρέχουν. Καθώς διέσχιζαν τους διαδρόμους, μαζί με πολλούς άλλους, άκουγαν από πάνω θυμωμένους βρυχηθμούς και ανατριχιαστικούς ήχους, σαν να ‘ταν τεράστιοι γάντζοι που έξυναν μεταλλικά τοιχώματα. Στη συνέχεια δυο γδούποι συντάραξαν το χώρο.

– Τι είναι αυτό; ρώτησε ο Γαβριήλ.

– Οι βρυχηθμοί είναι των κούγκα. Μάλλον βρήκαν τρόπο να μπουν μέσα.

Βγήκαν στον κοινόχρηστο χώρο όπου βρίσκονταν τα μεγάλα ασανσέρ και κατάλαβαν ότι δεν υπήρχε πολύς χρόνος για διαφυγή. Οι βρυχηθμοί όλο και πλησίαζαν, ήχοι από μέταλλα που σπάνε και συνθλίβονται δυνάμωναν. Οι πομποί στα χέρια τους έδιναν συνέχεια οδηγίες να μαζετούν όλοι στο τέταρτο υπόγειο, στους σταθμούς συγκέντρωσης, απ' όπου συρμοί συνέδεαν υπογείως την αποικία τους με άλλες αποικίες. Οι τελευταίοι που βγήκαν απ' τους διαδρόμους άφησαν πίσω τους βόμβες και έκλεισαν τις ατσαλένιες πόρτες. Οι κάτοικοι άρχισαν να παίζουν δέκα-δέκα –τόσοι χωρούσαν– μέσα στα τέσσερα ασανσέρ.

– Καλύτερα να πάμε απ' τις σκάλες, είπε η Νέμη. Δεν θα προλάβουμε, τα κούγκα πλησιάζουν.

Άρχισαν να κατεβαίνουν τρέχοντας τις σκάλες κι από πίσω τους ακολουθούσαν αρκετοί. Όταν έφτασαν στο τρίτο υπόγειο, ο Γαβριήλ είπε στη Νέμη ότι έπρεπε ν' απελευθερώσουν το μικρό κούγκα.

– Είσαι τρελός;

– Δεν καταλαβαίνεις; Τα κούγκα έχουν έρθει να το πάρουν πίσω. Αν το ελευθερώσουμε έχουμε μια ελπίδα να φύγουν.

Εκείνη τη στιγμή φάνηκε ο αρχηγός. Βγήκε από ένα πιο μικρό ασανσέρ και στα χέρια του κρατούσε ένα όπλο. Άνοιξε την ατσαλένια πόρτα του δωματίου όπου ήταν το κλουβί. Ο Γαβριήλ έτρεξε κοντά του κι η Νέμη τον ακολούθησε.

– Πρέπει να αφήσουμε το μικρό ελεύθερο, είπε ο Γαβριήλ στον αρχηγό.

– Όχι βέβαια! Θα μείνει στο κλουβί του. Θα είναι το δόλωμα για να έρθουν τα κούγκα και θα τα σκοτώσουμε όλα. Πάρτε κι εσείς από ένα λείζερ, βρίσκονται μέσα σ' εκείνο το ντουλάπι.

Την ίδια στιγμή ανθρώπινες κραυγές αγωνίας και πόνου ακούστηκαν απ' έξω. Πήγαν μέχρι το άνοιγμα της πόρτας και είδαν ανθρώπους ξεκοιλιασμένους να βρίσκονται πεταμένοι κάτω κι ανθρώπινα μέλη να εκτοξεύονται από τις σκάλες.

– Πρέπει να το ελευθερώσουμε, ξανάπε ο Γαβριήλ.

Ο αρχηγός έστρεψε το λείζερ καταπάνω του. Τότε η Νέμη, που ήταν πολύ κοντά στον αρχηγό, τον κλώτσησε κι εκείνος ξαφνιασμένος έπεσε κάτω. Καθώς έπεφτε, το λείζερ έφυγε από το χέρι του και ο Γαβριήλ έτρεξε και το πήρε.

– Άνοιξε το κλουβί τώρα, του είπε επιτακτικά.

Την ίδια στιγμή δυνατά τραντάγματα ταρακούνησαν το κτίριο και οι βρυχηθμοί ακούστηκαν σαν να ήταν μέσα στο δωμάτιο. Η Νέμη έτρεξε στην πόρτα και είδε δύο τεράστια κούγκα στην άκρη του διαδρόμου, το ένα πίσω από το άλλο. Το πρώτο κούγκα άρχισε να μυρίζει έντονα τον αέρα. Η όψη του ήταν τρομακτική. Ένα τεράστιο στόμα γέμιζε το μεγαλύτερο μέρος του ογκώδους προσώπου του και δυο πολύ μεγάλα δόντια, γυριστά σαν χαυλιόδοντες, εξείχαν δεξιά και αριστερά. Ήταν κατακόκκινα από το αίμα που έσταζε και γεμάτα από κομμάτια ανθρώπινων σαρκών. Δύο μεγάλα ρουθούνια πάνω από το στόμα του ανοιγόκλειναν συνέχεια στην προσπάθειά του να καταλάβει προς τα πού πρέπει να πάει. Η Νέμη έκλεισε τη μεγάλη ατσάλινη πόρτα. Δευτερόλεπτα μετά δυνατοί χτύποι άρχισαν να τραντάζουν την πόρτα.

– Προς το παρόν είμαστε ασφαλείς, είπε στον Γαβριήλ. Οι πόρτες αυτές δεν ανοίγουν με τίποτα.

– Αν δεν τους δώσουμε το μικρό δεν θα σταματήσουν.

Ο Γαβριήλ κοίταξε προς το κλουβί, όπου το μικρό κούγκα έκλαιγε και τράνταζε τα κάγκελα. Πλησίασε το κλουβί, συνεχίζοντας να σημαδεύει τον αρχηγό κι άπλωσε το χέρι για να χαϊδέψει το μικρό. Εκείνο ηρέμησε, αλλά συνέχισε να κλαίει. Ο αρχηγός κοίταζε άφωνος τον Γαβριήλ.

– Τι είσαι; Εσύ έφερες τα κούγκα μέσα.

Την ίδια στιγμή ακούστηκαν φτεροκοπήματα και μια μεγάλη χήνα ψηλά στο ταβάνι να κατεβαίνει προς τα κάτω. Μόλις έφτασε στο πάτωμα, αναπήδησε λίγο στα δυο της πόδια και μεταμορφώθηκε σε μια πανέμορφη γυναίκα, που φορούσε λαμπερή γλαμούδα και κρατούσε στα δυο της χέρια μια ζυγαριά και ένα σπαθί. Η Νέμη μόλις την είδε γονάτισε κι έσκυψε το κεφάλι της.

– Ω μητέρα, βασίλισσα εσύ, πανίσχυρη θεά Νέμεση, ευλογημένη και ιερή, άκουσέ με. Ζητάω το έλεός σου. Δεν πρόλαβα να εκτελέσω την εντολή σου.

Ταυτόχρονα όλα σταμάτησαν. Οι βρυχηθμοί δεν ακούγονταν πια, ούτε ανθρώπινα ουρλιαχτά. Ο αρχηγός είχε μείνει ακίνητος και ούτε ανέπνεε. Το μικρό κούγκα είχε μείνει κι αυτό ασάλευτο, με το στόμα του ανοιχτό σε μια άφωνη κραυγή. Η Νέμη συνέχιζε να είναι γονατιστή. Δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια της. Ο Γαβριήλ προχώρησε προς τη θεά και στάθηκε μπροστά της. Την κοίταξε στα μάτια, έπειτα γονάτισε κι εκείνος.

– Γκαμπριέλ, του είπε με θυμωμένη φωνή. Ήταν τεράστια η ύβρις σου να θελήσεις να γίνεις άνθρωπος. Η αλλαγή σου δημιούργησε το ρήγμα, τα κούγκα πέρασαν στη Γη από κάποιο μακρινό μέρος του διαστήματος κι εσύ να περάσεις από το παρελθόν σ' ένα μακρινό μέλλον. Η Νέμη είναι κόρη μου και την έστειλα για να σου πει τι πρέπει να κάνεις. Ήρθε όμως ο έρωτας και τα ανέτρεψε όλα. Τώρα θα

πρέπει εσύ να πάρεις μια απόφαση πλέον. Ό,τι και αν αποφασίσεις να ξέρεις ότι θα είναι πολύ δύσκολο για σένα. Θα σου αφήσω τη ζυγαριά και το σπαθί. Η ζυγαριά θα σε βοηθήσει να βρεις δύναμη στη λογική σου για να πάρεις τη σωστή απόφαση. Να ξέρεις ότι μόνο η θυσία σου είναι αυτή που θα επαναφέρει την κανονικότητα στον κόσμο. Το σπαθί θα είναι η λύση σε ό,τι αποφασίσεις.

Και λέγοντας αυτά τα λόγια, η θεά άφησε κάτω τη ζυγαριά και το σπαθί και στη συνέχεια μεταμορφώθηκε πάλι σε χήνα, φτεροκόπησε κι εξαφανίστηκε.

Αμέσως οι βρυχηθμοί, τα χτυπήματα στην πόρτα άρχισαν να ακούγονται με την ίδια ένταση όπως και πριν. Ο Γαβριήλ σηκώθηκε και πήγε να βοηθήσει τη Νέμη. Την πήρε στην αγκαλιά του και την έσφιξε δυνατά. Ο χείμαρρος των καστανών μαλλιών της απλώθηκε πάνω του και τα χείλη τους ενώθηκαν για πρώτη φορά σ' ένα ερωτικό φιλί.

Την ίδια στιγμή ο αρχηγός έτρεξε και πήρε το σπαθί της θεάς.

– Δεν ξέρω τι μαγικά είναι αυτά, του είπε, αλλά δεν θα γλιτώσεις.

Το μικρό κούγκα που άκουγε τις κραυγές της μάνας του πολύ καθαρά, τράνταξε το κλουβί. Ο αρχηγός, που προς στιγμήν είχε ξεχάσει την ύπαρξη του, γύρισε ξαφνιασμένος. Τότε βρήκε την ευκαιρία η Νέμη, έτρεξε και τον έσπρωξε. Εκείνος έχασε για λίγο την ισορροπία του και το σπαθί ακούμπησε στα κάγκελα του κλουβιού, που μεμιάς έσπασαν σε πολλά κομμάτια. Το μικρό κούγκα, που ήταν γαντζωμένο στα κάγκελα, έβγαλε μια πονεμένη κραυγή και έπεσε πίσω. Ο Γαβριήλ βρήκε την ευκαιρία και φτάνοντας με μεγάλες δρασκελιές τον αρχηγό προσπάθησε να του πάρει το μαγικό σπαθί.

Ο αρχηγός ήταν πιο μεγαλόσωμος και πιο γυμνασμένος και κατάφερε να τον ρίξει κάτω. Άρχισε να τον χτυπάει με δύναμη στα πλευρά και σε όλο το σώμα. Ο Γαβριήλ άπλωσε τα χέρια και άρχισε να σφίγγει με δύναμη και μανία το λαιμό του. Μετά από λίγο οι δυνάμεις του αρχηγού άρχισαν να τον εγκαταλείπουν. Το πρόσωπό του κοκκίνισε, έπειτα έγειρε το κεφάλι του και σταμάτησε να αναπνέει...

Ο Γαβριήλ συνέχισε να τον σφίγγει δυνατά. Το πρόσωπό του είχε μια άγρια έκφραση, αισθανόταν το μίσος να τον πλημμυρίζει και όσο έβλεπε ανήμπορο τον αρχηγό τόσο περισσότερο έσφιγγε ώσπου του τσάκισε τα κόκκαλα. Μέσα στο μένος του δεν μπόρεσε να ακούσει ούτε τη Νέμη που του φώναζε να σταματήσει, ούτε την ατσαλένια πόρτα που έριξαν τα κούγκα.

Άφησε το άψυχο κορμί του αρχηγού, σηκώθηκε, πήρε το σπαθί και κοίταξε προς την πόρτα. Τα δύο κούγκα είχαν πια μπει μέσα και μύριζαν τον αέρα. Γυρνώντας προς το κλουβί είδε το μικρό να έχει πέσει στο πάτωμα και να κλαίει. Ο Γαβριήλ μπήκε στο κλουβί, το πλησίασε κι άρχισε να το χαϊδεύει. Εκείνο ηρέμησε. Είδε ότι ένα κομμάτι από τα κάγκελα είχε καρφωθεί στη μουσούδα του. Συνέχισε να το χαϊδεύει και τράβηξε το μεταλλικό κομμάτι. Σε λίγο το αίμα σταμάτησε να τρέχει.

Η Νέμη είχε πάρει τη ζυγαριά και στεκόταν δίπλα στο κλουβί. Τα κούγκα πλησίαζαν. Ο Γαβριήλ βγήκε έξω και το μικρό τον ακολούθησε. Το πρώτο κούγκα, που πρέπει να ήταν η μάνα του μικρού, έβγαλε μια άναρθρη κραυγή και σήκωσε το τεράστιο πόδι του. Όταν όμως κατάλαβε ότι το μικρό ήταν κοντά ηρέμησε και τότε ο Γαβριήλ την άγγιξε. Την ίδια στιγμή το μικρό, με μεγάλα πηδήματα, έτρεξε και χώθηκε στην γούνα της.

Ο Γαβριήλ πήρε τη Νέμη απ' το χέρι και άρχισαν να βαδίζουν αργά προς την πόρτα, που το άνοιγμά της το 'κλεινε το άλλο κούγκα. Η μάνα κούγκα γύρισε προς την πόρτα και έβγαλε κάποιες κοφτές φωνές. Το δεύτερο κούγκα, αφού τους μύρισε, παραμέρισε και τους άφησε να περάσουν.

5.

Περνώντας ανάμεσα από διαμελισμένα πτώματα, είδαν κάποιους που είχαν μείνει ζωντανοί να τρέχουν προς το τέταρτο υπόγειο, όπου οι συρμοί ήταν έτοιμοι για αναχώρηση. Άλλοι χωνόντουσαν στα δωμάτια για να σωθούν. Ο Γαβριήλ και η Νέμη άρχισαν ν' ανεβαίνουν. Κατάφεραν να βγουν στην επιφάνεια κι έτρεξαν στο μεγάλο λιβάδι που εκτεινόταν μετά το δάσος.

– Η θάλασσα δεν είναι μακριά, είπε η Νέμη. Ίσως μπορέσουμε να βρούμε κάποιο εγκαταλειμμένο σκάφος στο λιμάνι.

– Να πάμε πού;

– Ας φύγουμε, Γαβριήλ, ας φύγουμε και θα δούμε τι θα κάνουμε.

Ύστερα από λίγο είδαν τη θάλασσα. Πλησιάζοντας στο μικρό λιμάνι διαπίστωσαν ότι υπήρχαν πολλά ιστιοφόρα σκάφη παρατημένα και χωρίς καμία ζημιά. Σταμάτησαν και κοιτάχτηκαν. Ο πόθος του για το κορμί της γιγαντώθηκε. Αναζήτησε τα χείλη της. Μετά από λίγο, πάνω στη ζεστή αμμουδιά τα κορμιά τους ενώθηκαν για πρώτη φορά.

Αρκετή ώρα αργότερα, αποκαμωμένοι από την εκπλήρωση του αμοιβαίου πόθου τους σηκώθηκαν και κοίταξαν τον κατακόκκινο ήλιο που είχε αρχίσει σιγά-σιγά να γλιστράει προς τη θάλασσα. Αυτό που είχε αισθανθεί με το σμίξιμό τους ήταν κάτι που δεν μπορούσε να φανταστεί, τόσο υπέροχο.

– Πάμε, της είπε. Πάμε να βρούμε κάποιο από τα σκάφη να μείνουμε το βράδυ και το πρωί θα φύγουμε.

Ένα μεγάλο, ωραίο ιστιοφόρο ήταν αραγμένο πιο κοντά από τα υπόλοιπα. Ανέβηκαν πάνω και άρχισαν να το εξερευνούν. Κατεβαίνοντας αντίκρισαν ένα μεγάλο χώρο που στην άκρη του υπήρχε ένα διπλό κρεβάτι. Στην άλλη μεριά μια κουζίνα διέθετε όλες τις ηλεκτρικές συσκευές, που όμως δεν δούλευαν. Συνειδητοποίησαν ότι δεν είχαν φάει πολλές ώρες. Ένιωθαν την πείνα να τους βασανίζει κι άρχισαν ν' ανοίγουν τα ντουλάπια της κουζίνας.

Βρήκαν αρκετές κονσέρβες και διάφορες ξηρές τροφές. Σε κάποιο απ' τα ντουλάπια ανακάλυψαν και πέντε-έξι μπουκάλια κρασί. Σε μια ντουλάπα δίπλα στο κρεβάτι βρήκαν και ρούχα. Τα περισσότερα ήταν φόρμες, λίγο μεγαλύτερες από το μέγεθός τους, αλλά ένιωσαν πραγματική ανακούφιση όταν άλλαξαν τα δικά τους, που ήταν ματωμένα και βρώμικα. Στη συνέχεια ήπιαν ένα μπουκάλι κρασί τρώγοντας από τις ξηρές τροφές που είχαν βρει. Αγκαλιάστηκαν στο κρεβάτι και προσπάθησαν να κοιμηθούν.

Μετά από λίγο και ενώ η Νέμη κοιμόταν ήρεμα και βαθιά, ο Γαβριήλ, που δεν μπορούσε να ηρεμήσει, σηκώθηκε και ελαφροπατώντας ανέβηκε στο κατάστρωμα.

Κοίταξε τον ουρανό που ήταν γεμάτος αστέρια. Ανησυχία τον πλημμύρισε, αλλά την ίδια στιγμή η ανάμνηση του έρωτα που είχε βιώσει ήρθε και φώλιασε στη σκέψη του. Οι στιγμές που είχε ζήσει με τη Νέμη γέμισαν όλη του την ύπαρξη. Σκέφτηκε ότι μέσα στο τόσο μικρό διάστημα είχε βιώσει πολύ έντονα, δυνατά, άσχημα αλλά και υπέροχα συναισθήματα. Πολλές φορές είχε δει τους ανθρώπους να αγκαλιάζονται και να ενώνουν τα κορμιά τους και καταλάβαινε από τις εκφράσεις τους πόσο υπέροχο ήταν αυτό που ζούσαν. Όμως η πραγματικότητα ήταν πολύ καλύτερη, πολύ πιο ικανοποιητική, πολύ πιο υπέροχη. Καθώς τα σκεφτόταν όλα αυτά, και οι ενοχές για το φόνο που 'χε κάνει είχαν υποχωρήσει σε βαθμό που ούτε τις σκεφτόταν πια, ένα παγωμένο αεράκι τον χτύπησε ελαφρά στο πρόσωπο και τον έκανε να γυρίσει.

Η σκοτεινή φιγούρα του Θανάτου εμφανίστηκε μπροστά του.

– Λοιπόν, Γαβριήλ, έχεις πάρει την απόφασή σου;

Κοίταξε τον Θάνατο στα κατακόκκινα μάτια του και κούνησε θετικά το κεφάλι του.

– Ελπίζω η ζυγαριά που σου έδωσε η Νέμεση, να δυνάμωσε την λογική σου και να έχεις πάρει την σωστή απόφαση, είπε ο Θάνατος.

– Θα φύγω με τη Νέμη. Ο έρωτας είναι ό,τι πιο όμορφο, πιο συγκλονιστικό, πιο ισχυρό έχω ζήσει στη ζωή μου. Θέλω να συνεχίσω να το ζω. Θα βρούμε έναν άλλο τόπο για να ζήσουμε.

– Βλέπω, Γαβριήλ, ότι απέκτησες τα ελαττώματα των ανθρώπων, τόσο γρήγορα. Το μόνο που σ' ενδιαφέρει είναι ο εαυτός σου και πώς θα περνάς εσύ καλά. Δεν σε νοιάζει ο υπόλοιπος κόσμος.

– Θα δημιουργήσουμε οικογένεια. Θα γεννήσουμε παιδιά και θα ξαναφτιάξουμε τον κόσμο. Έναν καινούργιο κόσμο. Καλύτερο.

– Δεν θα γίνει έτσι, Γαβριήλ. Αν φύγετε, θα εξοριστείτε σε κάποιο άλλο μέρος, ίσως και σε κάποιον άλλο πλανήτη. Τα κούγκα θα καταστρέψουν ολοκληρωτικά τη Γη. Δεν θα μείνει κανένας άνθρωπος ζωντανός.

– Ναι, αλλά όπου κι αν πάμε θα ξαναδημιουργήσουμε την ανθρωπότητα από την αρχή. Όπως έγινε και πριν από εκατομμύρια χρόνια.

– Συνεχίζεις να είσαι βλάσφημος. Η ζωή που ήδη υπάρχει δημιουργήθηκε από τον Θεό σου, Γαβριήλ. Δεν δημιουργήθηκε από τους ανθρώπους.

– Διάβασα όλα τα βιβλία των ανθρώπων στην αποικία. Η ζωή δεν φτιάχτηκε από κανένα θεό. Δεν υπάρχουν θεοί.

– Κι εγώ; Αυτή τη στιγμή μου μιλάς. Αμφισβητείς μήπως και τη δική μου ύπαρξη; Ποιος νομίζεις ότι μ' έχει φτιάξει εμένα; Και η θεά Νέμεση που ήρθε και σου μίλησε; Την είδες με τα μάτια σου. Ούτε κι αυτή πιστεύεις ότι υπάρχει;

– Ήταν κατασκεύασμα του μυαλού μου. Κι εσύ ένα τέτοιο κατασκεύασμα είσαι. Δεν υπάρχεις. Μου παίζουν παιχνίδια οι ενοχές που νιώθω για το φόνο του αρχηγού και που δεν έμεινα να βοηθήσω και τους άλλους. Αλλά τους άξιζε κάτι τέτοιο. Τους άξιζε το τέλος που είχαν. Οι άνθρωποι κατέστρεψαν τον πλανήτη. Όχι τα κούγκα. Τα κούγκα δημιουργήθηκαν από την καταστροφή του πλανήτη. Είναι ένα είδος πολύ ισχυρό και μπορεί να επιβιώσει μετά την καταστροφή που οι άνθρωποι έκαναν. Κι αυτό που μου λες, ότι θα βρεθούμε σε κάποιον άλλο πλανήτη, δεν το λες εσύ. Εγώ το σκέφτομαι. Εσύ δεν υπάρχεις. Και κάποιες ενοχές που μου έχουν απομείνει θα ελαφρύνουν με τη δημιουργία ενός νέου και καλύτερου κόσμου. Που θα δημιουργήσω εγώ! Εγώ θα είμαι ο Θεός του κόσμου αυτού!

– Μη συνεχίζεις, Γαβριήλ. Όσο περνάει η ώρα τόσο περισσότερα ελαττώματα αποκτάς. Αυτό που μόλις μου είπες είναι η μεγαλύτερη βλασφημία. Οι θεοί δεν χαρίζονται στη βλασφημία και την ύβρη. Και ποιος είσαι εσύ τελικά που θα κρίνεις αν οι άνθρωποι πρέπει να εξαφανιστούν; Ξέχασες το παρελθόν σου κι όλα εκείνα τα όμορφα συναισθήματα που είχες, τα ξέχασες σ' ένα μόλις μήνα; Και να ξέρεις ότι την αμαρτία της εξαφάνισης του κόσμου, που εσύ την προκάλεσες, θα τη μεταφέρεις και στους απογόνους σου.

Ο Γαβριήλ κοίταξε χαμηλά αποφεύγοντας το κατακόκκινο βλέμμα του Θανάτου. Όλα εκείνα που είχε βιώσει με τη Νέμη τον έκαναν να έχει μοναδικό του στόχο να σωθεί ο ίδιος και εκείνη. Χωρίς να το σκεφτεί πολύ, άρπαξε το σπαθί που βρισκόταν πάνω στο κατάστρωμα μπροστά στα πόδια του και γύρισε προς τον Θάνατο.

– Δεν υπάρχεις! Είσαι ο αδύναμος εαυτός μου. Μπορώ να σε πολεμήσω και να σε νικήσω.

Την ίδια στιγμή που τα 'λεγε αυτά, ισχυρές εκρήξεις ακούστηκαν απ' τη μεριά της στεριάς. Γύρισε και είδε τεράστια γκριζα μανιτάρια καπνού ν' ανεβαίνουν προς τον ουρανό και ν' απλώνονται σκεπάζοντας τα αστέρια. Κραυγές αγωνίας γέμιζαν τον αέρα και σε λίγο χιλιάδες άνθρωποι φάνηκαν να τρέχουν προς τη θάλασσα. Από πίσω τους κούγκα, τους έπιαναν και τους κατασπάραζαν.

Ο Θάνατος τον κοίταξε και με πολύ αυστηρό ύφος του είπε:

– Ο χρόνος σου είναι ελάχιστος. Ο Θεός σου μου έδωσε την εντολή να σε προειδοποιήσω για μια τελευταία φορά. Πρέπει να μετανοήσεις για τη μεγάλη αυτή βλασφημία σου. Πρέπει να πληρώσεις το τίμημα, Γαβριήλ. Οφείλεις να θυσιάσεις πια. Να πεθάνεις. Δεν έχεις άλλη επιλογή. Είναι το μόνο που σου μένει να κάνεις. Μόνο έτσι θα κλείσει το άνοιγμα που δημιουργήθηκε με την αλλαγή σου σε

άνθρωπο. Μόνο τότε ο χρόνος θα γυρίσει πίσω και όλα θα επανέλθουν στην αρχική τους κατάσταση. Μόνο τότε οι θεοί θα μπορέσουν να σε συγχωρήσουν.

Ο Θάνατος συνέχισε να κοιτάζει επίμονα τον Γαβριήλ. Αναμνήσεις από την πρότερη κατάσταση της Γης και των ανθρώπων άρχισαν να περνούν από το μυαλό του. Η ομορφιά και η ασχήμια της ύπαρξης των ανθρώπων, αλλά περισσότερο η ελπίδα που υπήρχε στα πρόσωπα των παιδιών και των νέων ανθρώπων πριν γίνει αυτή η καταστροφή. Θυμήθηκε τις συζητήσεις πολλών νέων, αλλά και μεγαλύτερων ανθρώπων, για ν' αλλάξουν τον κόσμο, να τον κάνουν καλύτερο. Τους αγώνες, αλλά και τις αποτυχίες του ανθρώπινου είδους να καταστρέψουν το κακό. Θυμήθηκε την αιτία για την οποία είχε αποφασίσει να γίνει άνθρωπος. Θυμήθηκε ότι αυτό που ήθελε ήταν να προσπαθήσει να βοηθήσει τους ανθρώπους να βρουν έναν τρόπο ειρηνικής συνύπαρξης μεταξύ τους.

Κοίταξε προς την παραλία όπου μικρά παιδιά τρέχανε ουρλιάζοντας προς το λιμάνι. Μάνες που προσπαθούσαν να τα προφυλάξουν από τα κούγκα. Η γη πιο πίσω φλεγόταν όλη, δεν είχε μείνει τίποτα όρθιο. Η δυνατή φωνή της Νέμης, η οποία είχε ανέβει στο κατάστρωμα ακούγοντας τις εκρήξεις, τον έκανε να γυρίσει προς τη μεριά εκείνη.

– Γαβριήλ! Τα παιδιά! Να σώσουμε τα παιδιά! Να τα πάρουμε μαζί μας!

Εκείνος κοίταξε τον Θάνατο.

– Και η Νέμη; Τι θα γίνει η Νέμη αν πεθάνω;

– Θα επιστρέψει στη ζωή που είχε πριν ανοίξει το χάσμα του χωροχρόνου. Είναι θνητή. Δεν θα θυμάται τίποτα. Κι εσύ θα μπορέσεις να παρακολουθήσεις για λίγο τη ζωή της μέχρι να πάρω την ψυχή σου μαζί μου, είπε ο Θάνατος κι εξαφανίστηκε.

Η Νέμη έτρεχε προς την άκρη του καταστρώματος και είχε αρχίσει να ξετυλίγει την ανεμόσκαλα.

– Γρήγορα, Γαβριήλ! Τα παιδιά! Τα κούγκα τα έφτασαν!

Η εικόνα της καταραμένης εκείνης μάνας που σκότωσε τα δυο της παιδιά για να πάρει εκδίκηση απ' τον άντρα της είχε πλημμυρίσει το μυαλό του. Θυμήθηκε τον πόνο που ένιωσε όταν χρειάστηκε να πάρει τις ψυχές τους για να τις παραδώσει στον Θάνατο. Σήκωσε το σπαθί της Νέμεσης και το έμπηξε βαθιά στο στήθος του.

Η Νέμη έτρεξε κοντά του και τον πήρε αγκαλιά.

– Γιατί; τον ρώτησε κλαίγοντας.

– Αν αυτό που έγινα είναι ο άνθρωπος, τότε προτιμώ να πεθάνω.

6.

Ο Γαβριήλ βρέθηκε να κάθεται σ' ένα μικρό βράχο στην άκρη της παραλίας, λίγο πιο μακριά από εκεί όπου μια παρέα έκανε πάρτι. Πέρα στον ορίζοντα ο ήλιος βούτηξε τις ακτίνες στην πορτοκαλί θάλασσα. Τα κύματα σαν χάδι στη χρυσή άμμο. Απόλυτη νηνεμία επικρατούσε.

Η Νέμη σηκώθηκε, τίναξε την ψιλή άμμο απ' το σορτσάκι της και βηματίζοντας πλάι στο κύμα έφτασε στο βράχο. Κάθισε δίπλα του κι άπλωσε τη ματιά της στο αγκάλιασμα της θάλασσας με τον ουρανό, καθώς σουρούπωνε. Μέσα της ένιωθε ένα κενό σαν μικρό θάνατο, σαν ένα κλικ από το κλείστρο μιας φωτογραφικής μηχανής που πρόλαβε και κράτησε την πιο δυνατή ανάσα του πιο αδύνατου σημείου του κορμιού της· της καρδιάς της. Ο Γαβριήλ ένιωσε την ανάγκη να τη χαϊδέψει, ν' αγγίξει τα μαλλιά της. Ήξερε ότι δεν μπορούσε. Πάνω στο βράχο υπήρχε μόνο η ψυχή του, καθώς σουρούπωνε.

Ο ξανθός νεαρός με την κιθάρα άφησε την παρέα του και προχώρησε προς το βράχο. Έκατσε δίπλα στη Νέμη και την πήρε αγκαλιά.

- Σ' αγαπώ, της είπε.
- Κάποια στιγμή μπορεί να σ' αγαπήσω κι εγώ.
- Θα περιμένω.

Ένα ξαφνικό δροσερό αεράκι άγγιξε τα νεανικά τους μάγουλα και χάθηκε γρήγορα προς τη θάλασσα, κάνοντάς την να αναριγίσει ελαφρά.

- Αν πίστευα σε θεούς και δαίμονες, είπε η Νέμη, να, τώρα δα, θα 'λεγα πως κάποιος άγγελος μ' άγγιξε με τις φτερούγες του. Το 'νιωσες κι εσύ;
- Ναι, ήταν πολύ απαλό... Πραγματικά σαν φτερούγισμα αγγέλου.

Οι δύο νέοι σηκώθηκαν, αγκαλιάστηκαν κι επέστρεψαν στην παρέα, αφήνοντας στην άμμο τ' αποτυπώματα των γυμνών τους ποδιών. Ένα μικρό κύμα τα 'σβησε, όπως και την ψυχή του Γαβριήλ.

ΤΕΛΟΣ